

UTÓIRAT PARANCSRA

/Részlet/

Leveleimhez hiányzik a háttér, mondta D. J., éjszakákba nyúló, világmegváltó beszélgetéseink diktátora. Az alábbiakat parancsra írom. [...]

Volt egy orosz tanárunk, zsidó, vallásos kommunista, Kertész Dezső. Engem különösen molesztált. Az osztály megnézett valami orosz pionyer filmet. Mondtam, milyen nagy marhaság volt az egész. Kertész meg: láttam, Gottlieb, hogy neked könny volt a szemedben.

Utána hazamentem, írtam egy verset Kertészről, hogy én bizony elküldeném őt a sírba. Az ezt követő hetekben Kertész tényleg meghalt. Lelkiismeretfurdalás kínozott. Megmutattam a verset Németh Lacinak, akinek nem sikerült megvigasztalni. Kertész, temetésére nem mentem el.

Eörsi István nem tanított minket, csak az irodalmi szakkört vezette. Őt már látásból ismertem a Vörösmartyból. Edgar Allan Poe, Shelley, Tóth Árpád. Talán ő volt, aki először Füst Milán esztétikai előadására vitt el." Aztán minden szombaton hallgattam a mestert. Amikor megkondult a belvárosi templom harangja, nem szakította meg az előadását, hanem a harangszót felhasználta kísérőzenének. Oszlik lelkemnek barna gyásza, nagy fehér fényben jön az Isten, hogy ellenségim leigázza. Osztálytársaim közül csak Boga kísért el néha. De vannak, akik emlékeznek még a Mester iránti fanatikus hódolatomra. (A Feleségem története egy fejezetét, esztétikájának és a Hábi-Szádinak egy-egy részletét aztán le is fordítottam svédre.)

[...]